

§ 1. Stowarzyszenie „Towarzystwo Przyjaciół Żołnierza“ z siedzibą w Warszawie uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Równocześnie powyższemu stowarzyszeniu nadaje się statut, który będzie ogłoszony w „Monitorze Polskim“.

§ 3. „Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza“ nadaje się przywilej wyłączności działania w zakresie organizowania i prowadzenia na obszarze całego Państwa akcji pomocy moralnej, intelektualnej i materialnej żołnierzom polskim.

§ 4. Równocześnie rozwiązuje się stowarzyszenie „Polski Biały Krzyż“, uznane za stowarzyszenie wyższej użyteczności rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 80).

Majątek stowarzyszenia „Polski Biały Krzyż“ w myśl postanowień § 63 ust. 2 jego statutu (Monitor Polski z 1936 r. Nr 26, poz. 42) przekazuje się „Towarzystwu Przyjaciół Żołnierza“.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Administracji

Publicznej, a na terenach Ziem Odzyskanych Ministrowi Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Oświaty oraz Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

w/z Minister Oświaty:

Stanisław Trojanowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

7

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1946 r.

o podwyższeniu dolnej granicy zdolności zatrudnienia przejmowanych na własność Państwa przedsiębiorstw w przemysłach wyrobów niepowszechnego użytku, bądź mało zmechanizowanych, bądź o charakterze pionierskim i sezonowym.

Na podstawie art. 3 ust. 1 B. ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dolną granicę zdolności zatrudnienia przewidzianą w art. 3 ust. 1 B. ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) podwyższa się w następujących rodzajach przedsiębiorstw:

- A.
- 1) w odlewniach żelaza,
 - 2) w zakładach mechanicznych o charakterze zakładów naprawczych,
 - 3) w przemysłach wyrobów platerowych domowego użytku i artystycznych,
 - 4) w wytwórniach kosmetyczno-perfumeryjnych, mydeł toaletowych, świec, past do butów, środków do czyszczenia i polerowania,
 - 5) w zakładach przerabiających masy plastyczne,
 - 6) w stolarniach budowlanych i meblarskich,

- 7) w hutach szkła, o ile posiadają nie więcej niż jedną wannę,
- 8) w zakładach ceramiki szlachetnej, kafelarniach, wytwórniach szamotu i kamionki,
- 9) w wytwórniach zabawek, instrumentów muzycznych, galanterii i wyrobów artystycznych,
- 10) w wytwórniach walizek i kufrów,
- 11) w wytwórniach kartonazy i opakowań papierowych,
- 12) w wytwórniach baterii elektrycznych kieszonkowych i anodowych,
- 13) w wytwórniach futer,
- 14) w wytwórniach wyrobów mączno-cukierniczych, czekolady i cukierków o zdolności produkcyjnej do 750 kg dziennie,
- 15) w cegielniach, których roczna zdolność produkcji nie przekracza 2.500.000 cegieł

do 100 pracowników na jedną zmianę;

- B.
- 1) w betoniarniach,

- 2) w przedsiębiorstwach zajmujących się kwaszeniem kapusty i ogórków, nie połączonych z inną produkcją,
 3) w wędzarniach ryb nie połączonych z inną produkcją,
 do 150 pracowników na jedną zmianę;
 C. 1) w kamieniołomach, żwirowniach, piaskowniach i torfiarniach nie posiadających urządzeń masowego transportu o napędzie mechanicznym,
 2) w wapiennikach o rocznej zdolności produkcyjnej do 5.000 ton wapna odpalonego,
 do 200 pracowników na jedną zmianę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morowski

w/z Minister Przemysłu:

Eugeniusz Szyr

w/z Minister Aprowizacji i Handlu:

Kazimierz Sokotowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Zdrowia, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych

o warunkach i terminach zastosowania do pracowników rolnych ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz o zasadach współpracy samorządu terytorialnego przy wykonywaniu tego ubezpieczenia.

Na podstawie art. 311 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95, poz. 855, z 1936 r. Nr 3, poz. 24, z 1938 r. Nr 3, poz. 15, Nr 21, poz. 171, Nr 26, poz. 227, Nr 29, poz. 258, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1944 r. Nr 4, poz. 19, Nr 5, poz. 24, Nr 9, poz. 44, z 1945 r. Nr 43, poz. 240, z 1946 r. Nr 4, poz. 28) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W rozporządzeniu niniejszym określenie „ustawa“ oznacza ustawę z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, artykuły powołane bez bliższego określenia oznaczają artykuły tej ustawy, paragrafy zaś oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

2. Za pracowników rolnych uważa się zgodnie z art. 16 ust. 2 zd. 2 pracowników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, leśnych, ogrodowych, hodowlanych i rybnych, jak również w zakładach pracy, ściśle z tymi gospodarstwami związanych, a nie posiadających przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego, pomoc domową w tych gospodarstwach i zakładach pracy oraz te kategorie pracowników, zatrudnionych przy melioracjach i wykonywanych przez Państwo pracach regulacyjno-agrarnych, które określają rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2. 1. Ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa, oznaczone w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia jako „ubezpieczenie“, wprowadza się w stosunku do pracowników rolnych na warunkach i w terminach, określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie zawiera odmiennych przepisów, pracownicy rolni ubezpieczeni są na warunkach ogólnych, określonych w przepisach ustawy i rozporządzeń, wydanych w wykonaniu ustawy, oraz w statucie ubezpieczalni społecznej.

§ 3. Nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia:

1) osoby, zatrudnione przez pracodawców rolnych dorywczo, których zatrudnienie jest z natury rzeczy krótkotrwałe, jeżeli u tego samego pracodawcy nie trwa ono bez przerwy dłużej niż 25 dni,

2) krewni oraz teściowie, zięciowie i synowie pracodawcy rolnego, jeżeli żyją z nim we wspólnym gospodarstwie domowym.

§ 4. 1. Ubezpieczeni, których zatrudnienie ma charakter dorywczy i trwa bez przerwy u tego samego pracodawcy rolnego dłużej niż 25 dni, uzyskują prawo do pomocy leczniczej i położniczej po upływie 25 dni, a do zasiłku chorobowego — po upływie 4 tygodni nieprzerwanego zatrudnienia.

2. Ubezpieczeni, wymienieni w poprzednim ustępie, otrzymują pomoc leczniczą w zakresie